

HAVAZÁS AMIENS-BEN

Szent Márton-apokrif

Tegnap reggel óta havazik. A város körvonalai alig látszanak a sűrű hófüggönyön át. Lovam mozgásán érzem, hogy fárad, minden lépésnél remeg alattam a teste. Csak akkor vettem észre azt az embert, amikor elhaladtam mellette. Addig azt hittem, egy kupac föld az út mellett, amit belepett a hó. Megmozdult.

Gyerekkoromban láttam utoljára ilyen havat, Pannóniában. Apám a hátán vitt haza valahonnan, mert elsüllyedtem volna a hóban. Apám ruhájának fagyúszagára emlékszem, és a vállá fölött a messzi dombsorok szürke vonalára.

Az ember megmozdult, kinyújtotta a kezét. Fagytól szederszínű bőrén csorgott le az olvadó hó. Megpróbált szólni hozzám, de csak nyöszörögni tudott, a keze megdermedt a mozdulatban. Mint egy csupasza faág, ahogy kimeredt a hóból a karja. Leugrottam a lóról, köpenyemet ráterítettem, és dörzsölni kezdtem dermedt testét a köpenyen át. Rám nézett, szólni akkor sem tudott, láttam a szemében az arcomat, az arcomat és a hólepte vidéket körülöttünk. Fiatal férfi volt, olyan sovány, hogy a köpeny alatt szinte elveszett a teste. Magam elé ültettem a lóra, úgy haladtunk át a városkapun. Az őrök értetlenül bámultak minket. A centurio utánam szólt, hogy miért nem hagytam inkább odakint, a falon túl, mindenkinek jobb, ha az ilyen nyomorult koldusok elpusztulnak télen,

mint a legyengült őzek, már így is sok van belőlük. Ha tudnád, mit beszélsz, belepusztulnál a szégyenbe, mondtam neki, erre elhallgatott, de ahogy továbblovagoltam, még hallottam harsány röhögésüket.

Amikor aznap éjszaka, a legénységi szálláson álmomban megjelent az Úr, megismertem rajta a köpenyemet, amelyet ráborítottam arra az emberre, aki ott feküdt a hóban, nem messze a városkaputól. Nem láttam tisztán az arcát, olyan erős fényt árasztott, de tudtam, hogy Ő az. Beszélt hozzám. *A köpenyed nekem adtad, a köpenyedet rám terítted. A fény az én ruhám, öltözz fel az én ruhámba, terítsd magadra palástomat, melyre atyám nevét hímezték az angyalok.*

Reggelre elállt a havazás, méteres hó borította a város utcáit. Álltam a hideg, téli napsütésben az ablaknál. Olyan ürességet éreztem, mintha nem lenne testem. Mintha nem is én nézném a halványkék eget a sikátorok fölött, mintha csak tekintet lennék, test nélkül, de mintha ez a tekintet sem az enyém lenne. Mintha eltűntem volna magamból. Mint ez az üres mosdókancsó mellettem, az asztalon, ahogy üvegfalán ragyog a fény. És mintha valaki idegen hangját hallanám, úgy hallottam saját szavaimat, ahogy az ablakpárkányra dőlve suttogom: Nem az enyém volt, amit adtam, Uram. Nem vagyok a magamé. Az a koldus vagyok, senkié, a falakon kívül, kiteszítva, mint te voltál közöttünk. Nem vagyok sehol, csak arcod fényében. Nem mozdulok el a fényből, Uram. Ruhádba öltözöm, fényes palástodba öltözve kelek át a végtelen havazáson, ami az evilág.